

РЕШЕНИЕ

№ 5069

гр. София, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 13.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3718** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на М. Й. срещу отказ с рег. № 5364р-3876/16.02.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р. България, издаден от директора на дирекция "Миграция" към МВР на Р. България.

Жалбоподателят твърди, че отказът е незаконосъобразен поради неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Излага доводи, че е мотивиран единствено с това, че жалбоподателят не е намерен на посочения от него адрес при извършена проверка от служители на МВР, а от там и че е декларирал неверни данни или е представил документ с невярно съдържание. Твърди, че никъде и в заявлението, което се попълва не е посочено, че лицето се задължава да живее на посочен адрес, а единствено е посочено - „адрес в Р. България", тоест адрес, на който на лицето може да му бъдат изпращани съобщения по официален ред. Жалбоподателят сочи, че никъде в закона не е визирано, че на постоянния адрес лицето, което е регистрирано там, трябва да живее и да се намира постоянно. Това, че жалбоподателят не е намерен на адреса на визираната дата и час на извършване на проверката не следва да е от значение. Същият не е задължен да живее на този адрес и да се намира там постоянно и да очаква евентуална проверка. Поддържа, че осигуреното жилище се потвърждава и от проверката, тъй като на място е била собственичката на имота, която е заявила, че е предоставила адреса си, което

недвузначно се доказва и от факта, че е представена нотариално заверена декларация. Излага още, че заявяването на обстоятелство за определен адрес в заявление не може да бъде квалифицирано като документ с невярно съдържание, доколкото това е диспозитивен документ, подобен на молбата, в който заявителят посочва определени факти. Сочи, че документ с невярно съдържание би могло да бъде свидетелството за съдимост, което е приложено по делото и то удостоверява стоящи въвн от документа факти. По отношение на представения трудов договор жалбоподателят твърди, че не са събрани убедителни доказателства, че е представен документ с невярно съдържание или са декларирани неверни данни. Излага още, че трудовият договор е проверен няколко месеца след подаване на заявлението и е напълно възможно да има промяна. Иска отмяната на оспорения акт и връщане преписката на директора на дирекция "Миграция" за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателя при спазване и прилагането на закона.

Ответникът - директорът на дирекция "Миграция" в писмена защита поддържа, че жалбата е неоснователна, доколкото една от предпоставките за отказа е предвидена в чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, а именно: когато чужденецът е декларирал неверни данни. Излагат се доводи, че от събраните в хода на проверката доказателства е видно, че в периода от 23.10.2022г. до 16.02.2023г. жалбоподателят е влизал в Р. България два пъти за еднокдневни престои – на 24.10.2022г. и на 16.12.2022г. като след тази дата не са регистрирани други влизания на лицето на територията на страната. Ответникът сочи, че е повече от очевидно, че същият не е престирали реално труда си по установеното трудово правоотношение и не е пребивавал на посочения от него адрес, което се доказва и от изявлението на собственичката на имота. Моли съда да отхвърли жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП счита, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по повод заявление за разрешаване на постоянно пребиваване по чл.25, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Р. България подадена от М. Й. гражданин на Р. С. и заведена с вх. № 536500-4176/24.10.2022г. Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл.34, ал.1 и чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл.35, ал.2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено удостоверение за български произход, издадено от ИАБЧ. Представеният към заявлението трудов договор № 011/24.10.2022г., сключен между М. Й. и „ЗЕНИТ КОМЕРЦ ИНТЕРНАЦИОНАЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е и регистриран в НАП;направен е извод, че е „актуален“.

На 03.11.2022г. е извършена проверка от служители на група „Миграция” – Б., на адреса на който М. Й. е декларирал, че пребивава, а именно [населено място], [улица], ет.1. Адресът е посочен от него в заявлението рег. № 536500-4176/24.10.2022г. като адресът фигурира и в изискуемата в пар.1, т.20 от ДРЗЧРБ нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване. При направената проверка М. Й. не е открит на адреса.

Видно от докладна записка рег. № 5365р-2329/04.11.2022г. е проведен разговор със собственичката на имота, чиито данни са отразени в горесцитираната докладна, която е заявила пред служителите на дирекция „Миграция” - МВР, че посоченият адрес е

предоставен на 6-7 чужди граждани за ползване при кандидатстване за получаване на право на постоянно пребиваване в Р България. В допълнение тя заявява, че е виждала лицата единствено при подписване на договора за наем, не знае имената им и в жилището никога не са живели чужди граждани. Апартаментът се състои от две помещения с обща площ от 40 кв. м., без условия за обитаване и няма електричество. Твърденията ѝ са удостоверени по надлежния ред с обяснение в писмено изложение и се съдържа към преписката.

Извършената от служителите на група „Миграция“ - Б. проверка показва, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението Й. М. е декларирал неверни данни, като е заявил пред административния орган - адрес, на който не пребивава.

След изготвената справка в информационните системи, ползвани от ДМ - МВР е видно, че след подаване на заявлението за постоянно пребиваване Й. М. е влизал няколкократно в Р България, за едномесечни престои, като на 14.12.2022г. е напуснал страната и след тази дата не са регистрирани влизания от лицето на територията ѝ.

На 16.02.2023 г. директорът на дирекция "Миграция" е издал процесния отказ - № 5364р-3876, с който на основание чл.26, ал.1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1- 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26". Съгласно мотивите на административния орган, при извършени проверки се установило, че представената към заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване, без реално адреса да се ползва от чужденеца. Административният орган е приел, че Й. М. никога не се е установявал на територията на Р. България, доколкото е установено, че е влизал няколкократно на територията на страната за едномесечни престои. При такива изводи ответният орган е постановил процесния административен акт.

При така установените факти, Административен съд София град обосновава следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ

Спазена е предписаната от закона форма.

Отказът е в достатъчна степен мотивиран.

При постановяването на оспорения акт ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила.

Ответникът е постановил обжалвания отказ с мотив, че не следва да се издава виза по чл. 26, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ доколкото са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, а именно – отказва се виза ако молителят „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“.

В случая съдът намира, че въз основа на събраните по делото доказателства следва да се направи извод в тази насока. При съвкупната преценка на тези доказателства, обсъдени по-горе следва да се направи извод, че жалбоподателят не е пребивавал на декларирания адрес. До този извод се стига по категоричен и безспорен начин и така обсъдените доказателства изключват всякакви съмнения в друга насока.

По твърденията за неспазване целта на закона. Тези твърдения съдът намира за неоснователни. Целта на закона е да предостави право на пребиваване на лица, които действително желаят да останат в страната – при наличие на критериите по чл. 26, ал.

1, т. 1-16 ЗЧРБ. В случая обаче се установява, че такава действителна воля не е налице.

Ето защо и при съвкупната преценка на събраните доказателства следва да се направи извод, че жалбата е неоснователна. Жалбоподателят, макар и формално да е спазил изискванията за издаване на исканата виза, не е успял по категоричен начин да докаже целта и условията на заявеното пребиваване.

По разноските. Ответникът не претендира такива, поради което и не следва да се присъждат.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Й., [дата на раждане] в Република С. срещу отказ с рег. № 5364р-3876/16.02.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р. България издаден от директора на дирекция "Миграция" към МВР на Р. България. Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: